

Les infraestructures culturals de Barcelona, en marxa

La ciutat dels pactes

Els acords Semprún-Guitart, el conveni signat aquest octubre entre l'ajuntament i la Generalitat i el consens sobre la Llei de Museus fan que aquest any s'hagin establert les bases per a la creació dels grans centres culturals de Barcelona.

S'ha acomplert amb una precisió quasi mil·lètrica l'objectiu d'omplir Barcelona d'infraestructures que assegurin la seva capitalitat i a hores d'ara tots els equipaments estan en construcció o es troben en fase de definició". Ferran Mascarell, coordinador de Cultura de l'Ajuntament de Barcelona expressava amb aquestes paraules allò que les diverses institucions de la ciutat de Barcelona han convertit en una realitat: l'adequació de l'oferta cultural de la ciutat a una realitat que, fins ara, no es corresponia amb l'estatus de la capital de Catalunya. O, segons el llenguatge de cada administració, d'una gran urbs del Mediterrani que ha de ser seu olímpica el 1992

EL GRAN PACTE

El 26 de juny se signaven a Barcelona els acords Semprún-Guitart després d'una reunió entre els gabinets del conseller i del ministre. Tal com s'afirma en els mateixos acords la inversió a Catalunya del Ministeri de Cultura a partir de 1990 "suposa un gir substancial respecte a situacions anteriors".

El govern de Madrid acceptava implicar-se en la realització d'algunes infraestructures claus de la ciutat: l'Auditori de Barcelona, el Museu d'Art de Catalunya, l'Arxiu de la Corona d'Aragó i una encara indefinida Biblioteca Pública de Barcelona. Més de 10.000 milions de pessetes són el global d'una inversió que no només es concentra a Barcelona —inclou també una participació en el futur Museu de Tarragona i en la biblioteca pública de Lleida— però de la qual es desconeixen els costos polítics. En qualsevol cas, es fumava una pipa de la pau que trobaria una resposta municipal immediata.

Objectiu: la capitalitat.

ARXIU

NOVETATS AL FRONT MUNICIPAL

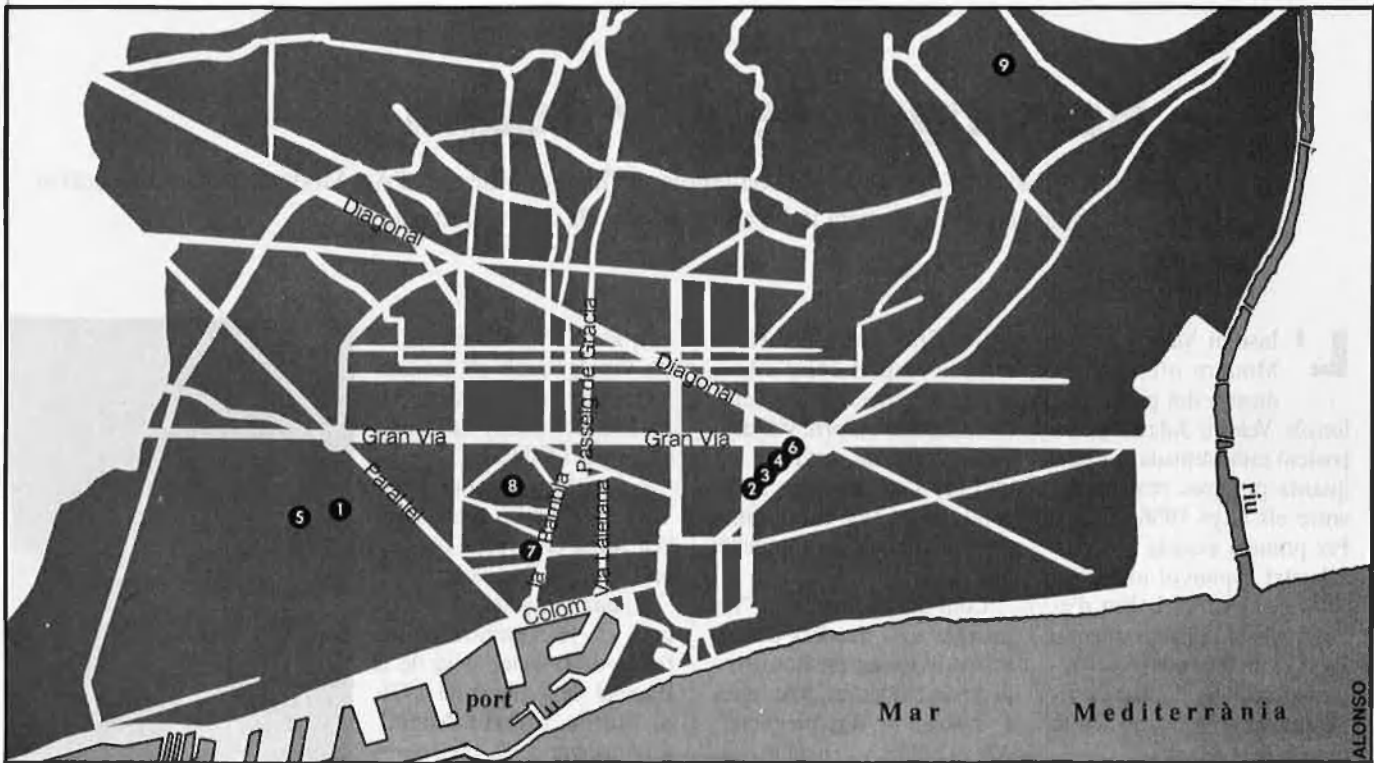
Passat l'estiu, la tòpica guerra entre l'Ajuntament i la Generalitat arribava a la seva fi —o a la seva treva pre-electoral— almenys sobre dos temes essencials: l'Auditori Municipal de Barcelona i el Museu d'Art de Catalunya. De retruc dues qüestions vinculades a aquests organismes també es resolien, l'Orquestra Ciutat de Barcelona—que hi tindrà la seu— passa a ser l'Orquestra Nacional (vegeu EL TEMPS núm. 338) en un sistema de co-gestió i la creació del Museu d'Art de Ca-

talunya mitjançant un patronat també comú entre l'Ajuntament i la Generalitat tenia un reflex més ampli amb l'aprovació, consensuada, al Parlament de Catalunya d'una Llei de Museus que posarà ordre al mapa museístic caracteritzat fins ara per una dispersió de competències entre diputacions, ajuntaments i Generalitat.

La creació d'un registre, la definició dels museus nacionals com a eixos del sistema museístic català amb una estructura orgànica permanent vinculada a la Junta de Museus de Catalunya, el màxim organisme de col·laboració institucional on l'alcaldia de Barcelona tindrà una vice-presidència permanent, situa aquesta línia d'acord a un nivell general, i desbloqueja un dels *temes impossibles* que arrossega ven tots els consellers de cultura.

Aquests dos acords centren un marc on tant Ajuntament com Generalitat poden dedicar tot l'esforç a crear els seus propis *pols* culturals, és a dir, a construir els projectes que per les seves característiques més els pertocquen: el Teatre Nacional de Catalunya i la Fundació Pública Teatre Lliure. Una tercera pota queda, encara, fora de joc. El Liceu i el seu ambient pla d'ordenació, que representaria una ampliació de l'edifici que ocuparia tota l'actual illa de cases, es troba encara en fase d'exposició pública del projecte i sense que les institucions catalanes hagin decidit les aportacions a realitzar per un projecte que no començarà abans de 1992.

El mateix Teatre Nacional no començarà, *de facto*, les obres fins l'any 1991. Cap portaveu de la Conselleria ha volgut fer declaracions fins a la presentació pública dels pressupostos de Cultura, prevista per a aquesta mateixa setmana, i en la qual s'haurà de concretar una partida específica per al tema. Això sí, la zona Nord-Glòries, una zona barcelonina que era més aviat un descampat entre el final de l'eixample i el principi dels suburbis pot adquirir en molts pocs anys l'aspecte

Les infraestructures culturals de Barcelona

1.Nom: Fundació Pública Teatre lliure
Pressupost: 1.000 milions
Institucions implicades: Ajuntament, Diputació
Termini d'execució: 1990-92
Arquitecte: Manuel Núñez

2.Nom: Arxiu de la Corona d'Aragó
Pressupost: 788 milions
Institucions imp.: Ministeri de Cultura
Termini d'execució: 1990-92
Arquitecte: Lluís Domènech i Roser Amadó.

3.Nom: Teatre Nacional de Catalunya

Pressupost: Partida a determinar
Institucions imp.: Generalitat
Termini d'execució: 1990-?
Arquitecte: Ricard Bofill

4.Nom: Auditori de Barcelona
Pressupost: 6.216 milions
Institucions imp.: Ministeri de Cultura, Generalitat, Ajuntament
Termini d'execució: 1990-93
Arquitecte: Rafael Moneo

5.Nom: Museu d'Art de Catalunya
Pressupost: 7.000 milions
Institucions imp.: Ministeri de Cultura, Generalitat, Ajunta-

ment
Termini d'execució: 1990-94
Arquitecte: Gae Aulenti

6.Nom: Museu d'Art Contemporani de Catalunya.
Pressupost: 4.000 milions
Institucions imp.: Generalitat, Ajuntament
Termini d'execució: 1990-92
Arquitecte: Richard Meier

7.Nom: Gran Teatre del Liceu
Pressupost: 5.200 milions
Institucions imp.: MOPU, M. Cult., Ajuntament, Generalitat
Termini d'execució: 1992-?
Arquitecte: Manuel Solà-Morales

8.Nom: Centre de Cultura Contemporània Casa de la Caritat
Pressupost: 2.500 milions
Institucions imp.: Ajuntament, Diputació
Termini d'execució: 1990-92
Arquitecte: Helio Pinón i Albert Vilaplana

9.Nom: Centre Cultural del Nord Narcís Monturiol
Pressupost: Partida a determinar
Institucions imp.: Ajuntament
Termini d'execució: No concretat
Arquitecte: No concretat

d'un veritable parc cultural on hi haurà l'Auditori, el Teatre Nacional, l'Arxiu de la Corona d'Aragó i el Museu d'Art Contemporani. Iniciatives de caràcter nacional que tindran la seva continuïtat a Montjuïc, on es realitza la reforma del Museu d'Art de Catalunya.

L'ajuntament també busca els seus propis referents. La interacció entre l'actual mercat de les flors, que no només programa sinó que també produeix espectacles, i el futur Teatre Lliure —que se situarà al Palau de l'Agricultura, veí del Mercat de les Flors— pot generar un dels pols teatrals més dinàmics de Barcelona amb una selecció d'espectacles que inclogui tant la

presència internacional, les companyies catalanes com els experimentalismes. Però la nineta dels ulls municipals és la Casa de la Caritat, també anomenada Centre de Cultura Contemporània. Aquest organisme pretén *esponjar* una zona marginal —en diuen "transformar la perifèria interna"— convertint aquest antic edifici religiós en un complex que, per a Ferran Mascarell, "ha de reflectir la ciutat i constituir-se en un motor generador d'iniciatives de divulgació, investigació i formació amb voluntat de ser innovadors". Josep Ramoneda, filòsof i periodista, és el director d'un centre que per les seves característiques recorda el Georges Pompidou

de París. En una línia similar hi ha en preparació el Centre Cultural Científic del Nord Narcís Monturiol, un complex que, a banda dels seus serveis —com biblioteca, sales d'exposicions o el teatre— pretén reunir tot el llegat científic-tècnic de la ciutat i donar-li una dimensió tan lúdica com creativa. Enllestides les reformes del Palau de la Música i la Fundació Miró, inaugurada la Fundació Tàpies i amb la pròxima instal·lació al Monestir de Pedralbes de la col·lecció Von Thyssen, els gestors culturals tan sols esperen que les properes eleccions municipals no afectin les grans infraestructures en vies de creació.

Oriol Malló